

Local Economy: จากแก้วเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมไทย

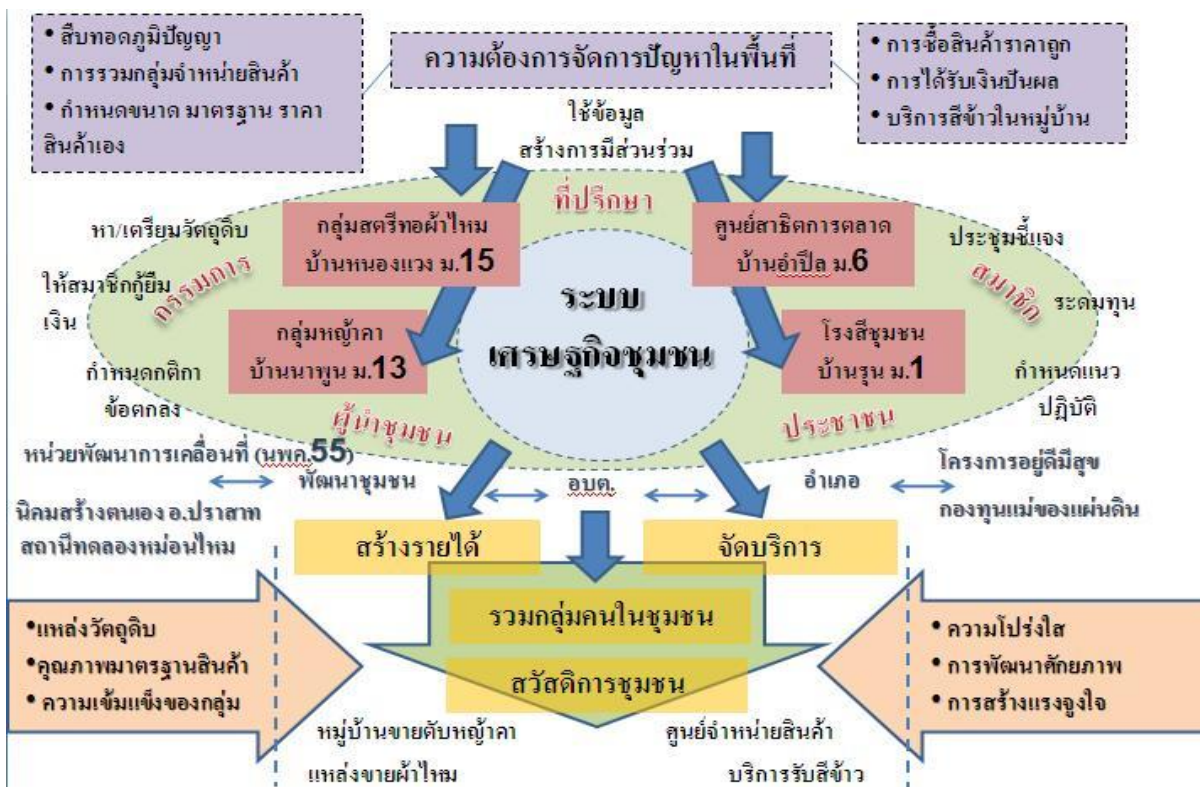
อภิยุทธ์ อำนวยกาญจนสิน
สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตามที่รัฐบาลมีนโยบายการขับเคลื่อนประเทศตามโมเดล Thailand 4.0 ซึ่งต้องมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางเศรษฐกิจจากเดิมที่ขับเคลื่อนด้วยการพัฒนาประสิทธิภาพในการผลิตภาคอุตสาหกรรม ไปสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม (Innovation Driven Economy) รวมทั้งมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศหรือเศรษฐกิจท้องถิ่น (Local Economy) โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาในมิติเชิงพื้นที่ (Area Based) เนื่องจากปัญหาเชิงโครงสร้างที่ไม่สมดุลและไม่ยั่งยืนของประเทศไทยที่พึ่งพาการส่งออกเป็นตัวขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจหลักของประเทศในอดีต โดยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสร้างความเข้มแข็งภายในประเทศหรือเศรษฐกิจท้องถิ่นเท่าที่ควร เมื่อเศรษฐกิจโลกประสบปัญหา จึงส่งผลให้ภาคอุตสาหกรรมของไทยได้รับผลกระทบจากการส่งออกที่ชะลอตัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นการพัฒนาและสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีให้แก่ภาคอุตสาหกรรมของไทยให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง ยั่งยืน สามารถพึ่งพาตนเอง และขยายตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ จะต้องดำเนินนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สร้างความสมดุล และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันให้กับเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมภายในประเทศหรือในระดับท้องถิ่น ในระดับชุมชน เพื่อเป็นตัวขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจที่สำคัญ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่มั่นคงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้สามารถดำเนินต่อเนื่องไปได้อย่างยั่งยืน และมีความพร้อมต่อความผันผวนที่อาจจะเกิดขึ้นจากสถานการณ์ภายนอกในอนาคตต่อไป

เศรษฐกิจท้องถิ่นหรือเศรษฐกิจชุมชน ดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ โดยให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผลประโยชน์ บนพื้นฐานของความสามารถที่ชุมชนต่างๆ มีอยู่ จากการใช้ “ทุนของชุมชน”

เศรษฐกิจท้องถิ่นหรือเศรษฐกิจชุมชน (Local Economy) หมายถึง ระบบเศรษฐกิจระดับท้องถิ่นหรือชุมชนที่มีลักษณะเป็นองค์รวม ซึ่งไม่ได้มีแต่เพียงมิติทางด้านเศรษฐกิจที่เป็นตัวเลขของรายได้ รายจ่าย การผลิต และการบริโภค เท่านั้น แต่จะเป็นระบบเศรษฐกิจที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม วัฒนธรรม มีความสัมพันธ์กับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชน และรวมถึงการมีระบบคุณค่าเข้าไปด้วย ลักษณะ

เด่นของเศรษฐกิจชุมชนก็คือ เศรษฐกิจชุมชนจะไม่มุ่งเน้นการแข่งขัน แต่จะเน้นให้ความสำคัญกับความร่วมมือของคนในชุมชน และจะไม่มี การผูกขาดในกิจการใดๆ เกิดขึ้น ทั้งนี้เพราะชุมชนเป็นเจ้าของร่วมกัน ดังนั้นในระบบเศรษฐกิจชุมชนจึงไม่ก่อให้เกิดปัญหาความรวยกระจุกตัวอยู่เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้ ตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจชุมชนจะเป็นการผสมผสานระหว่างตัวเลขทางเศรษฐกิจกับตัวชี้วัดทางสังคม และตัวชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขของผู้คนในชุมชนนั้นๆ ด้วย อย่างไรก็ตาม ในสภาพความเป็นจริงแล้วเศรษฐกิจชุมชนมักจะถูกมองว่าเป็นเศรษฐกิจนอกระบบเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่ควรถือว่าเศรษฐกิจชุมชนมีความสำคัญ และเป็นพื้นฐานของระบบเศรษฐกิจในส่วนรวมของประเทศ โดยหากพิจารณากันให้ดีจะพบว่าระบบเศรษฐกิจชุมชนนี้มีสัดส่วนแรงงานมากกว่าครึ่งหนึ่งของแรงงานทั้งประเทศ แต่เมื่อคิดรายได้ที่เกิดจากระบบเศรษฐกิจชุมชนกลับพบว่ามียอดน้อยกว่าเศรษฐกิจในระบบทุนนิยมที่กระจุกตัวอยู่แต่เฉพาะในเมือง หรือศูนย์กลางความเจริญเท่านั้น ซึ่งระบบเศรษฐกิจส่วนนี้ได้ดึงเอาประชาชนจากชุมชนในชนบทเข้าไปเป็นแรงงานเพื่อขับเคลื่อนความเจริญให้กับศูนย์กลางความเจริญดังกล่าวเป็นสำคัญ

<http://www.bakdailocal.go.th/upload/picture/ea.JPG>

เศรษฐกิจท้องถิ่นหรือเศรษฐกิจชุมชน เป็นการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่างๆ ทั้งด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม ในระดับครัวเรือน ทั้งในด้านการผลิต การบริโภค และการกระจายผลผลิต โดยให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจของชุมชน กล่าวคือ ให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมคิด (What?) ร่วมทำ (How?) ร่วมรับผลประโยชน์ (For whom?) บนพื้นฐานของความสามารถที่ชุมชนต่างๆ มีอยู่ จากการใช้ “ทุนของชุมชน” ทั้งที่เป็นสินค้าทุน (เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์การผลิตต่างๆ ฯลฯ ที่มีอยู่หรือสามารถจัดหาได้ตามศักยภาพ) ทุนทางเศรษฐกิจ (ปัจจัยที่สนับสนุนให้การดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจเป็นไปอย่างสะดวกราบรื่น เช่น ที่ดิน แหล่งน้ำ ทรัพยากรธรรมชาติ สภาพภูมิประเทศ และการคมนาคมขนส่ง เป็นต้น) และทุนทางสังคม (วิถีการผลิต ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศาสนสถาน โรงเรียน สถานีนามัย ฯลฯ) ดังนั้น สมาชิกในชุมชนจะเป็นผู้ตัดสินใจเองว่า จะผลิตอะไรได้บ้างตามศักยภาพและทุนประเภทต่างๆ ที่ชุมชนนั้นๆ มีอยู่ พวกเขาจะผลิตกันอย่างไร? แล้วพวกเขาจะแบ่งปันผลประโยชน์จากการผลิตร่วมกันอย่างไร? นั่นคือ ชุมชนจะต้อง คิดเอง ทำเอง และได้ประโยชน์เอง

วิถีทางการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนมิได้มุ่งเน้นที่พัฒนาเพื่อจะเอาแต่ความร่ำรวยอย่างเดียวแต่มีเป้าหมายมุ่งสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน สามารถพัฒนาให้ยืนอยู่บนขาของตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น หรือรอรับความช่วยเหลือจากหน่วยงานใดๆ

วิถีทางการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน เนื่องจากการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนไม่ใช่การมุ่งเน้นที่พัฒนาเพื่อจะเอาแต่ความร่ำรวยอย่างเดียว หากแต่การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนนั้นกระทำไปเพราะมีเป้าหมายที่สำคัญอยู่ร่วมกันหลายประการ เช่น 1) การพัฒนาขีดความสามารถของคนในครอบครัว และชุมชน จากการสร้างกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้สามารถพึ่งตนเองได้ 2) การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในชุมชนให้มีความเข้มแข็ง ตามศักยภาพของตนเอง ให้ประชาชนในชุมชนมีความอยู่ดี กินดีอย่างถาวร และ 3) การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนให้ยั่งยืน รวมถึงการอนุรักษ์วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้สามารถดำรงสืบไปจนถึงรุ่นลูก รุ่นหลาน ซึ่งถ้าหากแต่ละชุมชนสามารถพัฒนาเศรษฐกิจของตนเองให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้แล้ว ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ก็ลดลงหรือหมดไปจากชุมชนนั้นๆ ประชาชนมีความอยู่ดีกินดี มีสังคมที่น่าอยู่ ผลประโยชน์แบ่งปันกันอย่างถาวร มีการอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนไว้ให้ลูก

หลาน ในชุมชนได้ใช้ต่อไปในอนาคต มีการฟื้นฟูวัฒนธรรม และอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ประสมประสานเข้ากับเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้อย่างกลมกลืน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนตามหลักสากลได้แล้ว นอกจากนี้แล้วการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนให้ยั่งยืนนั้นจะต้องส่งเสริมให้ชุมชนนั้นมีระบบเศรษฐกิจที่สามารถพัฒนาให้ยืนอยู่บนขาของตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น หรือรอรับความช่วยเหลือจากหน่วยงานใดๆ

มีเครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์ที่สามารถสนับสนุนข้อมูลให้กับท้องถิ่นหรือชุมชนในวิเคราะห์ศักยภาพ และขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่น ได้แก่ เทคนิค Location Quotient (LQ) และเทคนิค Shift and Share Analysis

แนวปฏิบัติในการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนที่สำคัญประการหนึ่งของ Local Economy ได้แก่ การวิเคราะห์ศักยภาพ และขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นนั้นเสียก่อนว่าชุมชนนั้นๆ มีความพร้อมแค่ไหน หากชุมชนนั้นๆ ไม่มีศักยภาพ หรือไม่มีความพร้อมที่จะพัฒนา การเข้าไปส่งเสริมก็จะเป็นไปได้ยาก โอกาสที่จะประสบความสำเร็จแทบไม่มีเลย ในทางตรงกันข้ามหากชุมชนนั้นๆ มีศักยภาพ หรือมีความพร้อมแล้ว โอกาสที่ชุมชนเหล่านั้นจะประสบความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนของตนเองจึงมีค่อนข้างสูง ทั้งนี้มีเครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์ที่สามารถสนับสนุนข้อมูลให้กับท้องถิ่นหรือชุมชนในการวิเคราะห์ศักยภาพ

และขีดความสามารถ
ของชุมชนท้องถิ่น ได้แก่
เท ค น ิ ค Location
Quotient (LQ) แ ล ซ
เทคนิค Shift and Share
Analysis โ ต ย วิ ธี

$$LQ_i = \frac{X_i/Y_i}{X_t/Y_t} \dots\dots\dots[1]$$

หรือ

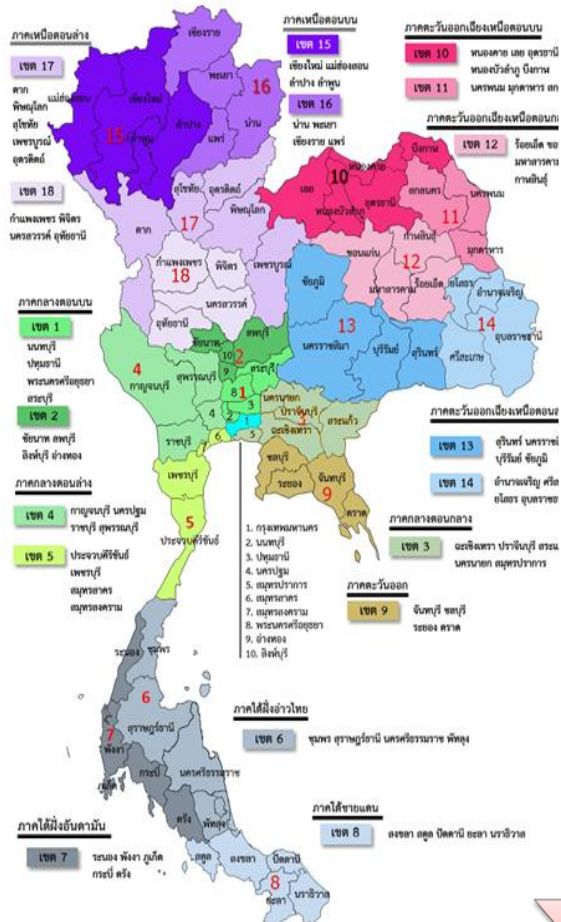
$$LQ_i = \frac{X_i/X_t}{Y_i/Y_t} \dots\dots\dots[2]$$

- โดยที่:
- LQ_i = Location Quotient ของกิจกรรมหรือสาขาการผลิต i ของท้องถิ่น
 - X_i = การจ้างงานในกิจกรรมหรือสาขาการผลิต i ของท้องถิ่น
 - X_t = การจ้างงานรวมในทุกกิจกรรมหรือสาขาการผลิตของท้องถิ่น
 - Y_i = การจ้างงานในกิจกรรมหรือสาขาการผลิต i ของภูมิภาคหรือประเทศที่ท้องถิ่นนั้นตั้งอยู่
 - Y_t = การจ้างงานรวมในทุกสาขาการผลิตของภูมิภาคหรือประเทศที่ท้องถิ่นนั้นตั้งอยู่

เศรษฐกิจออกเป็น สาขาการผลิตฐาน (basic sector) และสาขาที่ไม่ใช่ฐาน (nonbasic sector) หรือ หาค่า

ความชำนาญพิเศษในการผลิตของสาขาการผลิตที่จังหวัดหรือท้องถิ่นมีความชำนาญพิเศษ มากกว่าภูมิภาคหรือประเทศ สาขาการผลิตที่จังหวัดหรือท้องถิ่นมีความชำนาญจะเป็นสาขาการผลิตฐานหรือฐานเศรษฐกิจของจังหวัดหรือท้องถิ่น สำหรับวิธี Shift and Share Analysis เป็นวิธีการที่วิเคราะห์และอธิบายถึงสาขาการผลิตที่มีส่วนสำคัญในการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยจะชี้ให้เห็นว่าสาขาการผลิตใดควรที่จะให้ความสำคัญในการส่งเสริมและสนับสนุนการผลิต และสาขาการผลิตใดควรที่จะลดความสำคัญในการผลิต

แผนบูรณาการเสริมสร้างความเข้มแข็งและยั่งยืนให้กับเศรษฐกิจในประเทศ

ศักยภาพของ 18 กลุ่มจังหวัด	
ภาคเหนือ	<p>ภาคเหนือตอนบน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน) เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เมืองนวัตกรรมเกษตรและอาหารสุขภาพภาคเหนือ 2. กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 (เชียงราย น่าน พะเยา แพร่) เป็นศูนย์กลางการค้าและท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมตอนเหนือ ประตูสู่ภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงและอาเซียน+3 <p>ภาคเหนือตอนล่าง</p> <ol style="list-style-type: none"> 3. กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 (ตาก พิจิตร พิษณุโลก เพชรบูรณ์ นครสวรรค์) เป็นศูนย์กลางการค้าและบริการแยกฝั่งโขงและประตูสู่พม่า 4. กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (นครสวรรค์ กำแพงเพชร พิจิตร อุทัยธานี) เป็นศูนย์กลางธุรกิจข้าวและท่องเที่ยวธรรมชาติ
ภาคกลาง	<p>ภาคกลางตอนบน</p> <ol style="list-style-type: none"> 5. กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 (พระนครศรีอยุธยา นนทบุรี ปทุมธานี สระบุรี) กำหนดให้เป็นเขตอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เมืองนวัตกรรมด้านอาหาร แหล่งองค์ความรู้ด้านการศึกษานวัตกรรม และอสังหาริมทรัพย์ 6. กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ลพบุรี ชัยนาท สิงห์บุรี อ่างทอง) เป็นฐานการผลิตอาหารเพื่อสุขภาพ <p>ภาคกลางตอนกลาง</p> <ol style="list-style-type: none"> 7. กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง (สระแก้ว ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี นครนายก สมุทรปราการ) เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมสีเขียว การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและประตูสู่อาเซียนและโลก <p>ภาคกลางตอนล่าง</p> <ol style="list-style-type: none"> 8. กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 (นครปฐม กาญจนบุรี ราชบุรี สุพรรณบุรี) เป็นศูนย์กลางการค้าและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์แห่งภาคตะวันตก และ 9. กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 (เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม) เป็นศูนย์กลางการค้าสินค้าประมงแปรรูป สินค้าเกษตร และการท่องเที่ยวแบบวิถี
ภาคตะวันออก	<p>ภาคตะวันออก</p> <ol style="list-style-type: none"> 10. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก (ชลบุรี จันทบุรี ระยอง ตราด) กำหนดให้เป็นศูนย์กลางผลไม้ ออโต้แก๊ส อุตสาหกรรมไฮเทค อุตสาหกรรมสะอาด และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	<p>ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน</p> <ol style="list-style-type: none"> 11. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 (อุดรธานี หนองคาย เลย หนองบัวลำภู อุดรธานี) กำหนดให้เป็นศูนย์กลางการค้าของอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงและประตูสู่อาเซียนตะวันออกและจีน 12. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (สกลนคร นครพนม มุกดาหาร) เป็นศูนย์กลางการค้าสินค้าเกษตรและปศุสัตว์ การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมแห่งภาคตะวันออกเฉียงเหนือ <p>ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง</p> <ol style="list-style-type: none"> 13. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์) เป็นเมืองนวัตกรรมเกษตรและอาหารภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และอสังหาริมทรัพย์ <p>ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง</p> <ol style="list-style-type: none"> 14. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 (นครราชสีมา สุรินทร์ บุรีรัมย์ ชัยภูมิ) เป็นเมืองเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เรือธรรมชมและกีฬา และศูนย์กลางการค้าสินค้าเกษตร 15. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 2 (อุบลราชธานี อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ ยโสธร) เป็นศูนย์กลางข้าวหอมมะลิโลก และประตูสู่อาเซียนตะวันออก
ภาคใต้	<p>ภาคใต้ฝั่งอันดามัน</p> <ol style="list-style-type: none"> 16. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (ภูเก็ต ระนอง พังงา ภูเก็ต ตรัง) เป็นเมืองเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้านบริการอาหารและศูนย์กลางท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลก <p>ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย</p> <ol style="list-style-type: none"> 17. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส) เป็นศูนย์กลางการค้าสินค้าเกษตรภาคใต้และประตูสู่อาเซียนตอนใต้ (ยางพารา อัญมณี หอยนางรม) <p>ภาคใต้ชายแดน</p> <ol style="list-style-type: none"> 18. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน (สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส) เป็นเมืองนวัตกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรภาคใต้และประตูสู่อาเซียนตอนใต้ (ยางพารา อัญมณี หอยนางรม)

กระทรวงอุตสาหกรรมได้รับมอบหมายให้ดำเนินโครงการกองทุนพัฒนาเอสเอ็มอีตามแนวพระราชรัฐ 20,000 ล้านบาท โดยจะพิจารณาคัดเลือก SMEs เป้าหมายที่จะส่งเสริมพัฒนาและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด

การสร้างความเข้มแข็งและยั่งยืนให้กับเศรษฐกิจภายในประเทศ ในบริบทของภาคอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมได้รับมอบหมายให้ดำเนินโครงการกองทุนพัฒนาเอสเอ็มอีตามแนวพระราชรัฐ 20,000 ล้านบาท เพื่อสนับสนุนให้ความช่วยเหลือเงินทุน และเพิ่มช่องทางการเข้าถึงแหล่งเงินทุนให้กับ SMEs ที่มีศักยภาพในการต่อยอดธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน เชื่อมโยงกับการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศ เนื่องจากปัจจุบันภาคเอกชนยังไม่มี ความเชื่อมั่นในการลงทุนเท่าที่ควร สถาบันการเงินไม่มีนโยบายเร่งรัดการอนุมัติสินเชื่อในอัตราดอกเบี้ยต่ำในสภาวะเศรษฐกิจที่ไม่ดี อีกทั้งยังมีระบบบริหารความเสี่ยงที่ปิดกั้นโอกาสในการเข้าถึงแหล่งทุนของ SMEs ประกอบกับการสนับสนุนทางการเงินในรูปแบบการร่วมลงทุนที่มีอยู่ในปัจจุบันยังมีรูปแบบและกระบวนการดำเนินงานที่ยุ่งยากใช้เวลานาน มีการคัดเลือกและตั้งเงื่อนไขการร่วมลงทุนที่เข้มงวด มุ่งสนใจเฉพาะโครงการที่ให้ผลตอบแทนสูง ๆ จึงทำให้ผู้ประกอบการ SMEs ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ ทั้งนี้การดำเนินการของกองทุนฯ จะใช้กลไกพระราชรัฐผ่านหน่วยร่วมดำเนินการทั้งภาครัฐและเอกชนของพื้นที่แต่ละจังหวัดในรูปแบบของคณะกรรมการฯ ระดับจังหวัด ซึ่งมีผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรองผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน เพื่อพิจารณาคัดเลือก SMEs เป้าหมายที่จะส่งเสริมพัฒนาและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด กลั่นกรองและวิเคราะห์ด้านการเงินของ SMEs และอนุมัติสินเชื่อและร่วมลงทุนให้กับผู้ประกอบการ SMEs ที่มีศักยภาพที่ขอรับความช่วยเหลือทางการเงินจากกองทุน ตามนโยบาย/ยุทธศาสตร์/แนวทางการส่งเสริมและพัฒนาเศรษฐกิจของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัด ที่ผ่านการพิจารณาร่วมกันของคณะกรรมการฯ ระดับจังหวัด

กล่าวโดยสรุป ภาพของภาคเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมไทยในช่วงที่ผ่านมา เปรียบเสมือน “เศรษฐกิจจระกขานง” หมายความว่า เศรษฐกิจที่ประกอบด้วยกิจกรรมการผลิตที่ขยายและเติบโตแบบ “ตอหนัก” เป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้การตอหนัก เป็นการขยายพันธ์พืชที่สามารถทำได้ง่าย ให้ผลผลิตได้รวดเร็ว แต่สิ่งที่สำคัญ คือ พืชที่นำไปปลูกเมื่อโตเต็มที่จะล้มง่ายเมื่อเจอกับลมพายุแรง เพราะมีแต่รากขานงไม่มีรากแก้ว เปรียบได้กับ อุตสาหกรรมและวิสาหกิจของไทยในช่วงที่ผ่านมาที่พึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างประเทศ

เป็นการเร่งรีบเจริญเติบโต เพื่อตามให้ทันประเทศอื่นที่ทันสมัย มีการนำอุตสาหกรรมของต่างประเทศเข้ามาผ่านการส่งเสริมการลงทุนจาก BOI โดยไม่ได้เน้นย้ำในเรื่องของถ่ายทอดเทคโนโลยีไว้ให้กันคนไทย รวมถึงการสร้างคนของเราขึ้นมารับการเรียนรู้และพัฒนาเทคโนโลยียังมีไม่เพียงพอ นอกจากนี้มีการพึ่งพาการส่งออกมากในหลายอุตสาหกรรม ทำให้เมื่อเศรษฐกิจโลกประสบปัญหาหรือมีการย้ายฐานการผลิต ภาคเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมไทยจึงเกิดการชะงักงัน ดังนั้น ทุกภาคส่วนควรร่วมกันผลักดันและขับเคลื่อนการสร้างความเข้มแข็งและยั่งยืนให้กับเศรษฐกิจในประเทศหรือเศรษฐกิจท้องถิ่น เพื่อเปลี่ยนประเทศไทยให้เป็น “เศรษฐกิจรากแก้ว” ที่มีความแข็งแรง สามารถยืนหยัดภายใต้วิกฤตการณ์ต่างๆ ยืนอยู่บนขาของตัวเอง บนขาของขาขององค์ความรู้ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และบนขาของวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อในท้ายที่สุด เราจะได้มี “เศรษฐกิจท้องถิ่นที่เข้มแข็ง สังคมที่แข็งแกร่ง และประเทศไทยที่แข็งแรง”

แหล่งที่มาของข้อมูล

- <http://mis.econ.cmu.ac.th/teacher/thanes/files/Book2013.pdf>
- <http://www.bakdailocal.go.th/upload/picture/ea.JPG>
- <http://pioneer.chula.ac.th/~pwannasi/lq.pdf>
- <http://www.smerescuecenter.com/LinkClick.aspx?fileticket=fX2izydbMio%3D&tabid=121&portalid=0&mid=491&forcedownload=true>